

Praksa usmjerenja fotogrametrija:

DVORAC LUŽNICA

(1000 zašto? 1000 zato!)

Kako je divno zvučalo kad nas je profesor Fiedler pozvao u svoj kabinet i ispričao nam što nam slijedi za praksu: barokni dvorac iz XVIII stoljeća, spomenik prve kategorije, jedan od najljepših u zagorju, okružen parkom i jezerom.

Malo tahimetrije, malo fotogrametrije, lokalni restorančić... ma milina. Bili smo oduševljeni i jedva čekali da počne.

Šteta što nije spomenuo da će se tamo raditi od jutra do večeri, da već u 8 sati svako jutro moramo bit u Brdovcu na željezničkoj stanici, i što nije spomenuo da je pola dvorišta nedavno prekopano zbog uređenja jezera pa je sve u blatu. No dobro, krenimo redom.

Na praksu smo krenuli prenatrpani opremom dovoljnom za barem 20 ljudi a nas samo pet studenta i četiri asistenta plus naš već spomenuti voditelj prakse prof. Fiedler. Prvi dolazak do našeg prelijepog dvorca udaljenog jedan kilometar od Zaprešića uljepšalo je tmurno i oblačno vrijeme sa rosnom travom do koljena ali to nije nimalo utjecalo na naš entuzijazam i radni polet (mo'š mislit). Možda bi bilo bolje da to ne spominjem ali sramota je da se petero studenata devetog

semestra pojačanih sa četiri asistenta cijeli dan mučilo sa postavljanjem i izmjerom zatvorenog poligonskog vlaka od pet (5) točaka. Tako nam i treba kad radimo a ne razmišljamo, pa nakon što izmjerimo prvo stajalište dižemo i stativ sa instrumentom iako je dogovoreno da se radi prisilno centriranje tj. da se na svakom stajalištu ostavlja stativ za orijentaciju sa slijedećeg.

No dobro, prvi dan je uvijek najteži. Slijedeće dane poslužilo nas je vrijeme i radili smo naizmjenice tahimetriju i fotogrametriju. Bili smo se podijelili u grupe da nitko ne ljenčari. Ne kažem ja da nije bilo pogrešaka i tih dana

... Događale su se gluposti tipa neizmjerene visine instrumenta ili neizmjerne baze kod fotogrametrijskog snimanja modela. Bilo je i krivo osvjetljenih oznaka na fotkama al valjda prakse i služe za to. Kak bi drukčije naučili da prije nego što na rubove fotografija osvjetlimo oznake modela provjerimo što je podešeno na kameri? Srećom pa su pametni ljudi izmislili male naprave za stereoskopsko promatranje snimljenog modela pa se može odrediti koji je snimak lijevi a koji desni u modelu.

Dvorac je inače starački dom za časne sestre a moglo bi se reći i dom za mnogo životinja, jer vidjeli smo svega, mačke, pse, divlje zečeve, pa čak i zalutalu zmiju koja je naravno pobjegla čim je vidjela da se nešto radi (lijena životinja nema šta). Nije ni časnama lako u životu. Tih dana što smo bili tamo nagledali smo se zbilja neuobičajenih situacija. Časne guraju tačke, slažu drva, lopatom razbacuju zemlju... a poneke, modernije, čak i šecu parkom i dopisuju se mobitelima. Najgore im je valjda bilo to što im se tamo neka grupica studenata prešetava dvorištem i igra motorolama te im remeti mir. Jednom su nas čak skoro potjerali jer smo ostali do šest sati a tada im počinju molitve i tišina.

Tako smo mi tjedan i pol mjeruckali i slikali i rezultat je tahimetrijski snimljen posjed na kojem se nalazi dvorac i tlocrt samog dvorca te fotogrametrijski snimljen dvorac.

Dvorac smo snimali analognim mjernim kamerama i digitalnim fotoaparatom sa punomegapiksela pa je dogovoreno da će pola studenata obraditi analogne snimke na analitičkom stereoploteru a druga polovica digitalne snimke na računalu. Tako je i bilo pa su tri studenta «roštiljala» na analitičkom BC3-u a dvoje se patilo sa «PiCekom». Na kraju bi se podaci trebali usporediti da vidimo kolika su odstupanja između grupa al nećemo sad o tome jer bi ispalo da da se baš i nismo potrudili. A jesmo i to kako. Da samo znate kako je komplicirano elektrooptičkim daljinomjerom izmjeriti udaljenost do prizme a između instrumenta i prizme cijela šuma. Uzmete čovjeka na instrumentu, čovjeka na prizmi i još dvoje, troje ljudi raspoređenih po šumi razmiču granje i lišće na putu. A nakon pet minuta uzaludnih pokušaja dobivanja vidljivog signala, odustajete od svega jer čovjek na instrumentu zbunjeno pita: "A gdje ste vi uopće?"

Trenutke odmora provodili smo u obližnjem restorančiću zvučnog imena "Las Vegas" gdje bi obično pojeli neki od gulaša koji je taj dan bio na meniju za gablec ili u lokalnoj pizzeriji.

Sve u svemu, naučili smo svašta. Od toga najgore što smo naučili je da tek počinjemo učiti raditi. Nije lako naštrebetati Macarola, Feila, Bačića, Bačića i ostale knjige i skripte, ali kad dođete na teren najvažnija je praksa. Zato je valjda i služila ova studentska praksa.

Hrvoje Klepac